

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש



מצורע

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק כז

(תרגום הפשי)



יוצא לאור על ידי

„מכון לוי יצחק“

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים ושתיים לבריאה
שנת מאה ועשרים לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח

מצורע

הרי אין כאן כלל וכלל מציאות של מצורע עשיר!?

במקרה השני אינו מובן הניסוח של הרמב"ם – „שהרי זה הנודד חייב בקרבנות עשיר: לכאורה, צריך היה הרמב"ם לומר „שהרי זה המצורע חייב בקרבנות עשיר“, כלומר, משום שהמצורע עשיר, חייב הנודד, החפץ לפטור את חובת המצורע העשיר⁶, להביא קרבנות עשיר.

ב. סתירה בין ההלכות:

תמיהה נוספת מתעוררת בענין זה: את ההלכה המוזכרת לעיל מציין הרמב"ם כבר לפני כן, בהלכות מעשה הקרבנות⁷, ואלה דבריו: האומר קרבן מצורע זה או יולדת זו עלי, אם היה אותו מצורע או היולדת עניים – מביא הנודד קרבן עני, ואם היו עשירים – מביא הנודד קרבן עשיר, אף-על-פי שהנודד עני.

בין שתי הלכות אלו ישנה סתירה⁸: כיצד פוסק הרמב"ם בהלכות מעשה הקרבנות ש„מביא הנודד קרבן עני“ סתם, כאשר בהלכות מחוסרי כפרה⁹ הוא פוסק במפורש שאם הנודד עשיר עליו להביא „קרבנות עשיר“?

כך, הוא „פטור בעצם“ (צפע"ג להל' גזירות פ"ח הי"ח. שם קונטרס השלמה כו, ב). וראה לקמן הערה 30.

(6) ראה לקמן סעיף ג והערה 17.

(7) פי"ד ה"ט.

(8) ראה גם צפע"ג להל' גזירות שם.

(9) וכן מפורש בגמ' ערכין שם, דמתני' (שם), ה"י מצורע

עני מביא קרבן עני" איירי „כשהו' מדירו עני .. אבל מדירו עשיר ה"ג דמייתי בעשירות“.

א. „קרבנו של מצורע זה עלי“

בסיום הלכות מחוסרי כפרה פוסק הרמב"ם¹: עשיר שאמר קרבנו של מצורע זה עלי^{1*}, והמצורע היה עני, הרי זה מביא על ידו קרבנות עשיר, שהרי יד הנודד משגת. ועני שאמר קרבנו של מצורע זה עלי, והיה המצורע עשיר, הרי זה מביא על ידו קרבנות עשיר, שהרי זה הנודד² חייב בקרבנות עשיר“.

לכאורה, אין מובן: במקרה הראשון – מדוע חשוב אם „יד הנודד משגת“, אשר משום כך צריך להביא קרבנות עשיר – והרי אדם זה התחייב להביא „קרבנו של מצורע זה“, ומצורע זה הוא עני, ומדוע אפוא עליו להביא קרבנות כשל מצורע אחר – מצורע עשיר?

נאמר בגמרא³: „ואף-על-גב דמדירו (=למרות שהנודד) עשיר (בתמיהה⁴) ואם דל הוא אמר רחמנא (=בפסוק מדובר על עני) ולא דל הוא“. אך השאלה היא: הרי הנודד אינו חייב כלל וכלל בקרבן מצורע, אלא התחייב להביא את חובו של העני – ומנין לנו שבמקרה כזה חלה עליו חובה להביא קרבנות עשיר⁵?

(1) ממשנה וגמרא ערכין (יז, א"ב).

(1*) כ"ה בדפוס רומי רמ ועוד, וכן הועתק בכס"מ (וכל' המשנה שם). וכ"ה בהל' מעה"ק שהוא לקמן בפנים. – אבל בדפוסים הנפוצים, „עליו“ (אף שבבבא הב' הגירסא „עליו“).

(2) כן הוא בכל הדפוסים שראיתי.

(3) ערכין שם, סע"א.

(4) רש"י. ובקרבן אהרן לתו"כ פרשתנו (יד, כא) מפרש: שאין יתכן שעשיר יביא קרבן עני וזה הקרבן לא התירה אותו התורה אלא למי שהוא דל כו' (ע"ש). וראה הערה הבאה.

(5) ובפרט את"ל ד, מה שהתורה פטרה עני מקרבן עשיר“ הוא (לא „משום דאין לו“, „מחמת עוני“, אלא) ד,הדין

ויש לומר שבהלכה זו, שניתן להביא חטאת וכדומה עבור אדם אחר החייב בכך, יש שני חידושים:

(א) מצד הלכות נדרים – למרות ש„האומר הרי עלי חטאת .. לא אמר כלום“, ואין חלה עליו חובה לקיים נדר זה, הרי כל זה אמור כאשר בקרבן החטאת וכדומה אין שום צד של חובה. אך כאשר הנודר אומר „חטאתו וכו‘ של פלוני (החייב בקרבן זה) עלי“, חלה על הנודר החובה להביא קרבן זה משום דין נדר¹⁶.

(ב) מצד המתכפר¹⁷ – למרות שהחובה להביא את החטאת וכדומה חלה, כמובן, רק על מי שעבר חטא זה, או נמצא במצב המחייב כפרה, וכענינו, מצורע – בכל זאת חידשה כאן התורה, שמפני ערבותם של ישראל – כל ישראל ערבים זה בזה¹⁸ – יכול יהודי אחר להביא את הקרבנות „על ידו“, וקרבתו של היהודי האחר יביא לידי כפרה של החוטא או של מחוסר הכפרה – כגון המצורע.

ד. קיום הנדר או כפרה משום ערבות

וזהו הבסיס להבדל בין שתי ההלכות שהוזכרו לעיל – בהלכות מעשה הקרבנות ובהלכות מחוסרי כפרה:

בהלכות מעשה הקרבנות מופיעה ההלכה של „האומר קרבן מצורע זה .. עלי“ בהמשך לדיני נדרים ונדבות שבקרבנות¹⁹, כלומר,

ה„כסף משנה“¹⁰ מסביר זאת, שהרמב"ם „לא חשש לפרש כאן לפי סמך על מה שכתוב שם“. אך הסבר זה מתקבל רק לפי שיטת ה„כסף משנה“¹¹, שהרמב"ם מסתמך בספרו במקום אחד אפילו על מה שנאמר בספרו במקום מאוחר יותר. ואילו לפי הדיעות – וכך, לכאורה, סביר לומר – שהרמב"ם מסתמך רק „על“¹² מה שאמר כבר במקום הקודם לזה, אבל שנאמר שסומך כאן על מה שיבוא לפנינו היא סמיכה שאין בה עמידה – הרי לפי דעות אלו אין הסברו של ה„כסף משנה“ מתקבל.

ג. חידוש מצד הנודר ומצד המתכפר

ויש לומר, שבהלכה זו יש שני ענינים: מצד מעשה הקרבנות די בכך שהעשיר יביא עבור המצורע העני קרבנות עני, ואם המצורע עשיר – צריך הנודר להביא עבורו, כנדרו, קרבנות עשיר. ואילו מצד הלכות מחוסרי כפרה, הרי העשיר חייב להביא קרבנות עשיר, גם עבור המצורע העני¹³.

וההסבר לכך הוא:

ההלכה קובעת¹⁴, ש„חטאת ואשם .. אינן באין בנדר ובנדבה, האומר הרי עלי חטאת או אשם .. לא אמר כלום“. אך כאשר אדם נודר „חטאתו וכו‘ של פלוני עלי, אם רצה אותו פלוני הרי זה מניחו להקריבן על ידו ומתכפר לך“¹⁵.

16) להעיר מצפ"ע שם, „דהאומר סתם קרבנות של פלוני עלי אינו ר"ל לפטור את פלוני“. ע"ש.

17) להעיר מצפ"ע שם, ד„גבי מחוסרי כפרה .. סתמא ג"כ הוה כמו לפטור“.

18) שבועות לט, סע"א. וש"נ. פרש"י בחוקתי כו, לו. ובכ"מ.

19) שבוה מתחיל פרק יד מהל' מעה"ק: מתנדב אדם כו'.

10) הל' מעה"ק שם.

11) ראה יד מלאכי כללי הרמב"ם אות ו.

12) יד מלאכי שם, וש"נ.

13) ע"ד (ולא ממש) חיוב בצדקה מצד הל' דעות או

צדקה ומתנ"ע וכיו"ב (ראה לקמן ע' 255 ואילך).

14) רמב"ם הל' מעה"ק שם ה"ח.

15) שם ה"י.

וזהו הסיבה לכך שבהלכות מחוסרי כפרה אומר הרמב"ם **„מביא על ידו קרבנות עשיר“** – כי מצד **„מחוסרי כפרה“** קובעת ההלכה, שיהודי יכול לקבל על עצמו הבאת קרבנו של מצורע אחר מפני הערבות שביניהם, כאילו הנודר היה המצורע. וכיון שהנודר הופך להיות המביא והמקריב של קרבן המצורע, הרי פרט זה נמדד בהתאם להישג ידו של הנודר²², ולא של המצורע, ואם **„יד הנודר משגת“** עליו להביא קרבנות עשיר, כי **„ואם דל הוא אמר רחמנא, ולא דל הוא“**.

ה. נודר עני המביא קרבן מצורע עשיר

לפי זה מובנים דברי הרמב"ם גם במקרה השני **„ועני שאמר .. והיה המצורע עשיר הרי זה מביא .. קרבנות עשיר שהרי זה הנודר חייב בקרבנות עשיר“**: אמנם, מצד **„הלכות מחוסרי כפרה“** מתחשבים בהישג ידו של הנודר, מביא הקרבן, כדלעיל, וכיון שבמקרה זה מביא הקרבן הוא עני – למרות זאת עליו להביא במקרה זה קרבנות עשיר, כי **„זה הנודר חייב בקרבנות עשיר“** – מפני נדרו הוא התחייב להביא **„קרבנו של מצורע זה“**, שהוא עשיר, ולכן עליו להביא קרבנות עשיר, כפי שקובע הרמב"ם בהלכות מעשה הקרבנות, כדלעיל.

אך הסבר זה אינו **„חלק“** לגמרי. שהרי, גם במקרה השני אומר הרמב"ם **„מביא על ידו**

מדובר כאן על החובה החלה על הנודר לקיים את נדרו – ומשום כך אומר הרמב"ם **„מביא הנודר קרבן עני“**, אף כאשר הנודר עשיר – כי דיבורו בנדר היה **„קרבן מצורע זה .. עלי“**, הוא קבל על עצמו להביא את הקרבנות של מצורע זה. וכיון שהמצורע הוא עני, הרי הנודר חייב מצד הלכות נדרים להביא קרבן עני²⁰,

וכך להיפך – **„אם היו עשירים מביא הנודר קרבן עשיר אף-על-פי שהנודר עני“**.

לעומת זאת, בהלכות מחוסרי כפרה הענין העיקרי הוא – כפרת המצורע, ולכן ההדגשה היא על כך שהנודר מביא את הקרבן כדי להביא לכפרתו של המצורע, ולא רק כדי לצאת ידי חובתו שלו מפני נדרו.

וכך ניכר גם משינויי הניסוח בדברי הרמב"ם – בהלכות מעשה הקרבנות נאמר **„מביא הנודר קרבן עני“**, ואילו בהלכות מחוסרי כפרה אומר הרמב"ם **„מביא על ידו קרבנות עשיר“**: בהלכות מעשה הקרבנות מדובר על חובתו של הנודר לקיים באמצעות הקרבן את נדרו²¹ – **„מביא הנודר“**. ואילו בהלכות מחוסרי כפרה מדובר בעיקר על הקרבן שעליו להביא למען כפרת המצורע – **„על ידו“**.

(20) ראה ערכין שם, ב: ולרבי כו' בתר חיובא דגברא אולנין – והרי לשיטת הרמב"ם (בפיה"מ ערכין שם) **„אין בין רבי וחכמים מחלוקת“** (ועיי'נ"כ רמב"ם הל' ערכין פ"ג ה"ו ובראב"ד ג"כ שם). וראה תו"ט למשנה ערכין שם. ואכ"מ.

(21) ולכן הקדים הרמב"ם (בהל' מעה"ק) הלכה זו לפני ההלכה (הג"ל), האומר חטאתו כו' של פלוני עלי .. ה"ו מניחו להקריב על ידו ומתכפר לו" – דלכאורה תמוה, איך מתאים לכתוב ההלכה ד, האומר קרבן מצורע זה .. עלי" קודם כתבו שמונת לאחר להביא קרבנות של פלוני עבורו – כי הדין ד, האומר קרבן מצורע זה .. עלי" הוא לא כדי להקריב על ידו" כ"א רק בשביל קיום נדרו. ואכ"מ.

(22) והא ד, מביא אדם על ידי בנו כו' בתו כו' קרבן עני" (נגעים פ"ד מ"ב. רמב"ם הל' שגגות פ"י ה"ז) – יש לחלק בין מי שמתחייב בעצמו (ע"י נדרו) [ומביא בשביל השני מצד ענין הערבות] שאו הוא לפי הישג ידו, ובין האב שמביא בשביל בנו כו', שבוה הוא רק כשלוחו של הבן כו' ולכן הוא לפי הישג יד הבן כו'. וראה תוספות חדשים ומשנה אחרונה נגעים שם.

אלא אף כאשר המצורע הוא עשיר, יכול יהודי אחר, ואפילו עני, להביא עבורו את הקרבן.

והאחדות רבה עד כדי כך, שבהבאת הקרבן נחשב הנודר כאילו הוא חייב בכפרה, ומתחשבים בהישג ידו של הנודר!

שהרי זוהי אחדות ישראל האמיתית, שישראל הם כגוף אחד, כמבואר בתלמוד הירושלמי²⁶, ומשום כך, כאשר יש פגם או חסרון אצל יהודי אחד ר"ל – ב„איבר“ אחד של גוף זה – מורגש הדבר בכל ה„איברים“ של הגוף כולו, הקומה הכללית²⁷ – כלל ישראל. כי אין זה פגמו וחסרונו של „הזולת“, אלא חסרונו ופגמו של כל יהודי בעצמו.

כפי שמוסברת²⁸ הסיבה לכך שגם צדיקים אומרים את נוסח הוידי „אשמנו...“, למרות שאין הם קשורים כלל לחטא²⁹, ובמיוחד לא לחלק גדול מן החטאים המפורטים – אלא ש„כל ישראל“ הם כ„גוף אחד“, ו„זה הערבות שאדם ערב בשביל חברו אם יחטא“.

ז. יהודי מתעשר למען הזולת

מודגש כאן גם ענין גדול יותר – שכאשר יהודי מקבל על עצמו לפעול למען כפרת יהודי אחר, כאשר הוא עצמו עני והאחר הוא עשיר – מגדירה אותו התורה כאילו היה „עשיר“ והוא חייב להביא עבור זולתו „קרבנות עשיר“.

קרבנות עשיר“, ומהדגשה זו מובן, כדלעיל, שחובתו להביא „קרבנות עשיר“, אינה רק לשם קיום הנדר, אלא למען כפרת המצורע²³.

ובמיוחד, כאשר נובעת מכך השלכה לגבי ההלכה למעשה: אם החובה להביא „קרבנות עשיר“ היא רק מפני קיום הנדר ולא מפני כפרת המצורע – צריך לנבוע מכך, שבדיעבד, אם הנודר (העני) הביא קרבנות עני, הרי המצורע התכפר, אך הנודר לא יצא ידי חובת נדרו – ולא כן כאשר החובה היא גם מפני כפרת המצורע, כמובן.

ויש לומר, שההסבר לכך הוא:

למרות שהנודר בעצמו הוא עני, והקרבן צריך היה להיקבע בהתאם להישג היד שלו²³ – בכל זאת, כיון שבנדרו הוא התחייב להביא קרבנות עשיר, הרי זה כאילו הנדר עצמו גרם לכך שתחול עליו ההגדרה של הישג יד כעשיר – גם למען כפרת המצורע – ולכן הוא „מביא על ידו קרבנות עשיר“. כשם שנאמר, שנשבעין לקיים מצוות²⁴, כי באופן טבעי ולמעשה יורזו הדבר את האדם להתייגע כדי לקיים את שבועתו, עד כדי יגעת ומצאת²⁵.

ו. כל ישראל – כגוף אחד

מכך נלמדת הוראה נפלאה לגבי הכוח הרב של אהבת ישראל ואחדות ישראל:

בראש ובראשונה רואים, כיצד יהודי אחד יכול לפעול למען יהודי אחר כל כך הרבה, עד כדי כך, שבאמצעות קרבן שהוא מביא, מתכפר יהודי אחר. ולא רק כאשר היהודי האחר הוא עני ואין בכחו להביא קרבן מעצמו,

(23) ולהעיר שיש לימוד מיוחד דעני המדיר מצורע עשיר מביא קרבנות עשיר (ערכין שם, ריש ע"ב. תוי"כ פרשתנו יד, כא).

(24) נדרים ה, רע"א. וש"נ.

(25) מגילה ו, ב.

(26) נדרים פ"ט ה"ד.

(27) לקו"ת ר"פ נצבים. ובכ"מ.

(28) טעמי המצות להרחי"ז פ' קדושים, הובא ונתבאר בארוכה במאמרי אדה"ו פרשיות (ח"ב ע' תקצא ואילך), שהמ"צ להצ"צ מצות אהבת ישראל. ועוד. – וראה ס' חסידים סכ"ב, סתרי"א. ט"ז או"ח סתרי"ז סק"א.

(29) ראה עוד ביאר – לקו"ש חכ"ה ע' 16-17. וש"נ.

ולהעיר מרומב"ט הובא בחיד"א (מדבר קדמות ע' ודי. ובכ"מ – נזכר בברית עולם לס' חסידים שם).

ברכו. לאחר מכן התעשר היהודי והצליח לקיים את ההבטחה במלואה, ותרם את מלוא הסכום עבור הדפסת הספרים.

כ"ק מורי וחמי אדמו"ר אמר אז, שכאשר דרש מיהודי זה להבטיח זאת, אכן לא היה זה בהתאם ליכולתו, ואפילו לא בהתאם למה שנקבע לו מלמעלה. אלא, שבאמצעות ההחלטה הטובה עצמה, נפתחו עבורו מלמעלה „צינורות“ חדשים של פרנסה, כדי שיוכל לקיים את הבטחתו.

וכך הוא ההסבר גם בענייננו: כאשר רואה הקדוש-ברוך-הוא כיצד יהודי פורץ את מגבלותיו, ובלי להתחשב בעניו הוא משתדל יותר מכפי יכולתו למען כפרתו של חברו העשיר – הרי אז „פותח“ עבורו הקדוש-ברוך-הוא „צינורות“ חדשים של פרנסה, כך שיוכל לקיים את ההחלטה הטובה, בעושר.

(משיחת כ"ו תשרי תשמ"ו)

אילו הוא עצמו היה ח"ו מצורע, הרי לא היה חייב להביא קרבנות עשיר³⁰, ואילו כאשר הוא מקבל על עצמו לסייע ליהודי אחר – הרי הוא חייב בקרבנות עשיר, כאילו זה היה „הישג היד“ שלו, כדלעיל!

ההסבר לכך בפנימיות, ניתן להבינו לפי המסופר כמה פעמים³¹, שראו אצל כ"ק מורי וחמי אדמו"ר, שכאשר דובר אודות הדפסת תשובות ה„צמח צדק“ בפעם הראשונה בארצות הברית, הוא הציע ליהודי מסויים שיתרום את הוצאות הדפסת הספרים, למרות שלא היה זה כלל ביכולתו בהתאם למצבו הכלכלי. אותו יהודי קבל זאת על עצמו, והרבי

30 ואף שמוטר לו להביא קרבן עשיר – אא"פ לחייבו בזה. ולהעיר מצפצפ"נ שם: וע' בהך דכריתות דף כ"ח ע"א דמצריך שם קרא דעני המביא קרבן עשיר יצא.

31 ראה אגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח ס"ע תקיג ואילך.



לזכות

כ"ק אדונונו מורנו ורבינו מלך המשיח



ויה"ד שעי" קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל ביאת דוד מלכא משיחא'



יחי אדונונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

הוספה

בשורת הגאולה

נז.

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות והוא הוא דור הראשון של הגאולה – כהודעת והכרזת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, יוסף שבדורנו (ע"ש יוסף הראשון שהודיע והכריז ש"אלקים פקד יפקוד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב"1), שכבר נשלמו כל מעשינו ועבודתינו, וכבר כלו כל הקיצין וכבר עשו תשובה, וכבר נסתיימו כל ההכנות ובאופן ד"הכנה רבתי", והכל מוכן לסעודה² דלעתיד לבוא, לויתן ושור הבר³ ויין המשומר⁴.

(משיחות עשרה בטבת (יהפך לשמחה), וש"פ ויחי, י"ד טבת תשנ"ב)



(1) פרשתנו נ, כד.

(2) ע"פ ל' חז"ל – אבות פ"ג מט"ז. סנהדרין לה, א ובפרש"י.

(3) ראה ב"ב עה, א. ויק"ר פי"ג, ג.

(4) ברכות לד, ב. וש"נ.

ג.ח.

מ'האָט שוין גערעדט מערערע מאָל דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אַז נוסף אויף דעם וואָס ס'איז שוין „כלו כל הקיצין“¹, האָבן אידן שוין תשובה געטאָן, און מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט, כולל אויך – „צופוצן די קנעפלעך“, און מ'דאַרף נאָר האָבן אַז דער אויבערשטער זאָל אויפגעפּענען די אויגן פון אידן זיי זאָלן זען ווי ס'איז שוין דאָ די גאולה האמיתית והשלימה, און מ'זיצט שוין באַ דעם שולחן ערוך, בסעודת לויתן ושור הבר² וכו' וכו'.

דערפון איז פאַרשטאַנדיק . . בדורנו זה ובזמננו זה, לאחרי וואָס מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט (כנ"ל), האָט מען די הבטחה גמורה אין תורה, אַז עס וועט זיכער זיין „(תזכור את יום צאתך מארץ מצרים) כל ימי חיך . . להביא לימות המשיח“³,

ובפשטות – אַז מ'דאַרף ניט אַנקומען צו אַ הפסק ח"ו צווישן „כל ימי חיך“ און „ימות המשיח“ (ווי דאָס איז געווען באַ אידן בכל הדורות שלפני דורנו זה), נאָר „כל ימי חיך“ פון יעדער איד, זיינע חיים גשמיים אַלס נשמה בגוף, זיינען כולל בפשטות (אויך) „ימות המשיח“ בלי הפסק, וואָרום די גאולה קומט תיכף ומיד ממש ברגע זה ובמקום זה (אפילו אויב דאָס איז אַ מצב פון לילה, „הבאים מצרימה“), אַזוי אַז דער רגע האחרון פון גלות און די נקודה אחרונה פון גלות ווערט דער רגע ראשון און נקודה ראשונה פון גאולה,

און פון „ימי חיך“ בזמן הזה ובמקום הזה, בלי שום הפסק כלל ח"ו (אפילו אויב ער איז שוין עלטער פון שבעים שנה וכיו"ב), גייט יעדער איד גלייך איבער – בתכלית השלימות, „ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין“⁴, אין דעם המשך פון „כל ימי חיך“ בימות המשיח, און

(1) סנהדרין צו, ב.

(2) ראה ב"ב עד, ב ואילך. פסחים ק"ט, ב. ועוד.

(3) ברכות יב, ב.

(4) ויק"ר פל"ב, ה. וש"נ.

חיים נצחיים וואָס וועט דעמולט זיין.

ובנוגע לפועל מיינט עס, אַז די עבודה פון אידן איצטער דאַרף זיין „להביא לימות המשיח“, צו שוין גלייך מגלה זיין בפועל ווי דער מצב פון „הבאים מצרימה“ אין גלות איז באמת אַ מצב פון „גאולת ישראל“, דורך דעם וואָס מ'גרייט זיך אַליין און מ'גרייט צו אַנדערע צו דעם מצב פון „ימות המשיח“.

כולל ובמיוחד – בקשר מיט דעם יום ההילולא פון דעם רמב"ם – דורך מחזק זיין און מוסיף זיין אין לימוד ספר משנה תורה להרמב"ם . . ובפרט – אין ספר הרמב"ם עצמו – הלכות מלך המשיח⁵, אין די לעצטע צוויי פרקים פון הלכות מלכים בסיום ספר משנה תורה.

און נוסף צו דעם אייגענעם לימוד בזה, זאָל מען זען אויך משפיע זיין אויף אַנדערע אידן אַרום זיך, אנשים נשים וטף, באופן פון „והעמידו תלמידים הרבה“⁶, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, אַז דורך דער עצם החלטה בדבר זאָל מען תיכף ומיד באַקומען דעם שכר, דער קיום בפועל פון דברי הרמב"ם בסיום ספרו⁷, אַז לאחרי וואָס מ'האַט שוין דעם „מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה'“ – וואָס ער איז „בחזקת שהוא משיח“ – זאָל ער שוין גלייך ווערן „משיח בודאי“, דורך דעם וואָס „עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל . . ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד כו“.

(משיחות ש"פ שמות, כ"א טבת תשנ"ב)



כמדובר ריבוי פעמים דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שנוסף ע"ז שכבר „כלו כל הקיצין“¹, כבר עשו בני"ו תשובה, וסיימו הכל, כולל

(5) כ"ה הכותרת בדפוס ויניצאה רפד. שי.

(6) אבות פ"א מ"א.

(7) הלי' מלכים ספי"א.

גם – „לצחצח הכפתורים“, וצריך רק שהקב"ה יפתח את עיניהם של בני"י שיראו שהגאולה האמיתית והשלימה כבר ישנה, ויושבים כבר לפני שולחן ערוך, בסעודת לוי'תן ושור הבר² וכו' וכו'.

מזה מובן . . בדורנו זה ובזמננו זה, לאחר ששכר סיימו הכל (כנ"ל), ישנה הבטחה גמורה בתורה, שבטח יהי' „(תזכור יום צאתך ממצרים) כל ימי חיך . . להביא לימות המשיח“³,

ובפשטות – שלא זקוקים להפסק ח"ו בין „כל ימי חיך“ ו„ימות המשיח“ (כמו שהי' אצל בני"י בכל הדורות שלפני דורנו זה), אלא „כל ימי חיך“ דכאו"א מישראל, חיו הגשמיים כנשמה בגוף, כוללים בפשטות (גם) „ימות המשיח“ בלי הפסק, מכיון שהגאולה באה תיכף ומיד ממש ברגע זה ובמקום זה (אפילו אם זה מצב דלילה, „הבאים מצרימה“), כך שהרגע האחרון דהגלות והנקודה האחרונה דהגלות נעשים רגע ראשון ונקודה ראשונה דגאולה,

ומ„ימי חיך“ בזמן הזה ובמקום הזה, בלי שום הפסק כלל ח"ו (אפילו אם הוא כבר למעלה משבעים שנה וכיו"ב), עובר כאו"א מישראל מיד – בתכלית השלימות, „ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין“⁴, בהמשך ד„כל ימי חיך“ בימות המשיח, וחיים נצחיים שיהיו אז.

ובנוגע לפועל הכוונה היא, שהעבודה דבני"י עתה צריכה להיות „להביא לימות המשיח“, גלות כבר תיכף בפועל איך שהמצב ד„הבאים מצרימה“ בגלות הוא באמת מצב ד„גאולת ישראל“, עי"ז שמתכוונים בעצמם ומכינים אחרים למצב ד„ימות המשיח“.

כולל ובמיוחד – בקשר עם יום ההילולא דהרמב"ם – ע"י שמתחזקים ומוסיפים בלימוד ספר משנה תורה להרמב"ם . . ובפרט – בספר הרמב"ם עצמו – הלכות מלך המשיח⁵, בשני הפרקים האחרונים דהלכות מלכים בסיום ספר משנה תורה.

ונוסף ללימודו בזה, להשפיע גם על עוד בני"י מסביבתו, אנשים נשים וטף, באופן דוֹהעמידו תלמידים הרבה"⁶, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, שע"י עצם ההחלטה בדבר יקבלו תיכף ומיד את השכר, הקיום בפועל של דברי הרמב"ם בסיום ספרו⁷, שלאחר שישנו כבר ה"מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו . . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה'" – שאז "בחזקת שהוא משיח" – שכבר יהי' מיד "משיח בודאי", עי"ז ש"עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל . . . ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד כו".



להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית! האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לרגל יום הבהיר

י"א ניסן



יום מלאות מאה ועשרים שנה

לכ"ק אדוננו מורנו זרבינו

מלך המשיח



– הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל –



יהי רצון שנזכו לראות בעיני בשר התגלות מלכותו
ויגאל את כלל ישראל מהגלות ויולכינו קוממיות לארצנו נאו ממש

הי שותף בהפצת עיני "משיח וגאולה"!!!

להקדשות ולפרטים נוספים:

טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)

אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner

In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*

To Dedicate This Publication

In Honor Of Your Family Or A Loved One

For More Info, Call:

(718) 753-6844 or (323) 934-7095

or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:

<http://www.torah4blind.org>